

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

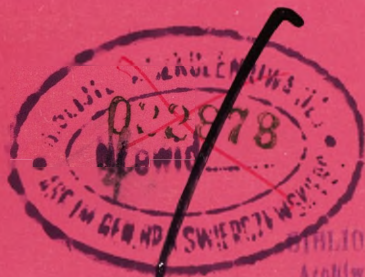
JAWNE

Egz. Nr

ppłk dypl. Tomasz BLOK

PRACA SZTABU PUŁKU (pz, pcz)
W OBRONIE

Skrypt

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG W1
Archiwum Instytutu Zbiorów Specjalnych
Nr ewid.

41870

WARSZAWA MARZEC 1974

RP

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

JAWNE

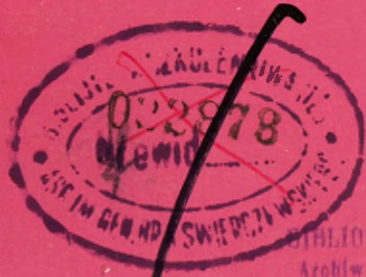

Egz. Nr

ppłk dypl. Tomasz BLOK

PRACA SZTABU PUŁKU (pz, pcz)
W OBRONIE

Skrypt

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG Wł
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych

Nr ewid. _____

41870

WARSZAWA MARZEC 1974

LAWNIE

██████████
██████████
██████████
██████████

PROTOKOL Nr. 1305
ELEKTASTYKOWA

44870

T R E Ś Ć

	str.
1. PRACA SZTABU PUŁKU /pz, pcz/ PRZED OTRZYMANIEM ZADANIA	5
2. PRACA SZTABU PUŁKU /pz, poz/ NAD ORGANIZACJĄ OBRONY	6
2.1. Przygotowanie danych o sytuacji do decyzji dowódcy	6
2.2. Przekazywanie zadań bojowych	11
2.3. Organizacja rekonesansu	12
2.4. Praca sztabu pułku w zakresie współdziałania	13
2.5. Praca sztabu pułku w zakresie zabezpieczenia działań bojowych	15
2.6. Organizacja punktów dowodzenia	19
2.7. Organizacja służby porządkowo-ochronnej	20
3. PRACA SZTABU PUŁKU /pz, pcz/ W CZASIE PROWADZENIA WALKI OBRONNEJ	20
3.1. Praca sztabu pułku w okresie działań o zerwanie natarcia nieprzyjaciela lub osłabienie jego uderzeń	21
3.2. Praca sztabu pułku w okresie odpierania ataku nieprzyjaciela	22
3.3. Praca sztabu pułku podczas zwalczania nieprzyjaciela, który włamał się w głąb rejonu obrony pułku	23
L i t e r a t u r a	24

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and appears to be a formal document or report.

Współczesna walka ze względu na jej dynamikę i ciągłość prowadzonych działań, wyklucza w zasadzie przerwy operacyjne i okresy przygotowawcze na organizację kolejnych działań. Planowanie nowego działania będzie w zasadzie odbywało się w toku realizacji uprzednio otrzymanego zadania. Dowodzenie jest więc procesem złożonym - łączącym w sobie dwie grupy przedsięwzięć: kierowanie dotychczasową walką i przygotowanie nowych działań bojowych.

Uownie tylko, ze względów metodologicznych, dałoby się podzielić prace sztabu na pewne okresy, jak: praca sztabu przed otrzymaniem zadania; praca sztabu nad organizacją działań oraz praca sztabu w czasie prowadzenia walki obronnej.

1. PRACA SZTABU PUŁKU /pz, poz/ PRZED OTRZYMIANIEM ZADANIA

Jednym z warunków zapewniających terminowe zorganizowanie działań jest szybkie powzięcie decyzji przez dowódcę. Warunkiem wstępnym podjęcia decyzji w możliwie najkrótszym czasie, jest ciągle, systematyczne zbieranie i studiowanie informacji sytuacyjnych oraz przygotowywanie dowódcy niezbędnych danych do decyzji na podstawie dotychczasowych informacji i przewidywań. W każdej sytuacji oficerowie sztabu zobowiązani są do zbierania, uogólniania i meldowania dowódcy /szefowi sztabu/ aktualnych danych o możliwościach bojowych wojsk własnych i przeciwnika - o tych środkach rażenia i zgrupowaniach jego wojsk i wojsk własnych, których użycie może doprowadzić w krótkim czasie do zasadniczych zmian w istniejącej sytuacji. Szef sztabu powinien tak zorganizować system zbierania i obiegu informacji, aby zapewnić odpowiednią ich selekcję i opracowanie na drodze, źródło informacji - dowódca. Informacje o sytuacji, które wymagają niemal natychmiastowej decyzji powinny dotrzeć do dowódcy, bezpośrednio ze źródła informacji.

Pozostałe informacje przedstawiane są szefowi sztabu, który uogólnia je, ocenia i melduje dowódcy. W pierwszej kolejności przedstawiane są informacje o realizacji zadań, decyzjach podwładnych itp., a następnie te, które mogą mieć wpływ na przyszły rozwój działań.

Jednym z warunków zapewniających szybkie planowanie działań jest odpowiednia z góry przemyślana organizacja pracy sztabu. Szef sztabu - główny jej organizator - jeszcze przed otrzymaniem zadania bojowego, na podstawie przewidywań co do dalszego rozwoju sytuacji, ustala zakres wykonywanych przedsięwzięć dotyczących: przygotowania map, blankietów rozkazów i zarządzeń, blankietów legendy do decyzji, itp.

Ponadto przewiduje podział oficerów na punkty dowodzenia oraz określa obowiązki osób funkcyjnych dowództwa, miejsca pracy w wozach dowodzenia, autobusach sztabowych, o ile zaistniała sytuacja wymaga wprowadzenia zmian w dotychczasowej organizacji pracy.

Realizacja tych przedsięwzięć stwarza bardziej dogodne warunki pracy do sprawnego planowania działań.

2. PRACA SZTABU PUŁKU /pł. poz/ NAD ORGANIZACJĄ OBRONY

W pracy sztabu nad organizacją obrony, dla lepszego zobrazowania czynności poszczególnych osób funkcyjnych sztabu dokonano umownego podziału na pracę w zakresie: przygotowania danych o sytuacji do decyzji dowódcy; przekazywania zadań bojowych; organizacji rekonesansu; współdziałania; zabezpieczenia działań bojowych; organizacji punktów dowodzenia oraz organizacji służby porządkowo-ochronnej.

2.1. Przygotowanie danych o sytuacji do decyzji dowódcy

Dla zapewnienia szybkiego włączenia oficerów sztabu do procesu wypracowania decyzji przez dowódcę /uwzględniając sposób otrzymania zadania/ należy tak zorganizować pracę, aby otrzymane zadanie w pierwszej kolejności wysować na mapy robocze dowódcy, szefa sztabu i starszego pomocnika szefa sztabu do spraw operacyjnych. W czasie dokonywania przez dowódcę /przeważnie wspólnie z szefem sztabu/ analizy zadania - starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych zapoznaje oficerów sztabu i szefów rodzajów wojsk i służb z zadaniem pułku. Oficerowie wysowują je na mapy robocze w zakresie ich dotyczącym oraz zapoznają się z zarządzeniami sztabu dywizji.

Szef sztabu opracowuje i przedstawia dowódcy propozycje podziału czasu oraz harmonogram pracy nad organizacją działań, na uprzednio przygotowanym blankiecie. Następnie - o ile nie dokonał tego osobiście dowódca - szef sztabu zapoznaje oficerów sztabu i szefów rodzajów wojsk i służb z najpilniejszymi przedsięwzięciami ustalając treść i sposób przekazania zarządzeń do pododdziałów oraz informuje, jakie zadania i komu przekazał osobiście dowódca. Ponadto szef sztabu zapoznaje oficerów z harmonogramem pracy nad organizacją działań i wydaje wytyczne do przygotowania danych do decyzji dowódcy.

Oficerowie sztabu zgodnie z otrzymanymi wytycznymi, przekazują do pododdziałów zarządzenia wstępne a następnie przygotowują dla dowódcy /lub szefa sztabu/ dane do decyzji. Nieotrzymanie wytycznych od dowódcy /szefa sztabu/ nie zwalnia oficerów sztabu z tego obowiązku.

W zakresie oceny możliwości nieprzyjaciela starszy pomocnik szefa sztabu do spraw rozpoznania ocenia siły i środki przeciwnika będącego w bezpośredniej styczności, zwracając uwagę na zmiany w ugrupowaniu, jakie zaszły w ostatnim okresie. Ustala, w jakim ugrupowaniu przeciwnik może przejść do natarcia, oraz jakie ma możliwości wprowadzenia do walki kolejnych sił z głębi, a jeśli tak to ustala: gdzie znajdują się te odwoły, jaki jest ich skład, jak również czas i sposób ich użycia. Na podstawie tej oceny powinien określić: środki rażenia - w tym szczególnie BMR oraz możliwości ich użycia; cel, czas i sposób przejścia nieprzyjaciela do natarcia; główny i pomocniczy kierunek uderzenia; ugrupowanie oraz rubieże i kierunki wprowadzenia do walki drugich rzutów - odwołów. Konieczne jest również ustalenie - jakie elementy ugrupowania nieprzyjaciela należy dodatkowo rozpoznać lub potwierdzić oraz jakimi środkami i sposobami. Ważnym elementem oceny nieprzyjaciela jest ustalenie tych sił i środków, których zniszczenie lub obezwładnienie wyw-
rze zasadniczy wpływ na sposób i czas wykonania uderzenia przez nieprzyjaciela. Poważne znaczenie przy ocenie sytuacji i przewidywaniu jej rozwoju posiada utrzymanie ciągłości konfrontacji aktualnego stanu rozmieszczenia elementów ugrupowania bojowego przeciwnika z możliwością ich użycia w konkretnych warunkach terenowych w rejonie działań oraz z aktualnymi warun-

kami meteorologicznymi, porą roku i doby.

Starszy pomocnik szefa sztabu do spraw rozpoznania po ustaleniu ugrupowania przeciwnika oraz obliczeniu nasycenia jego sił i środków na poszczególnych kierunkach i rubieżach wpisuje uzyskane dane do blankietu stosunku sił i środków i przedstawia starszemu pomocnikowi szefa sztabu do spraw operacyjnych. Z szefem OPL pułku ustala stopień zagrożenia oraz sposób użycia przez nieprzyjaciela środków napadu powietrznego.

W zakresie oceny sił własnych starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych w pierwszej kolejności analizuje aktualne położenie i możliwości bojowe pododdziałów pułku. Ocena czy są one zdolne opanować bądź utrzymać najeżone rubieże do czasu wprowadzenia do walki przez nieprzyjaciela sił podciągniętych z głębi. Następnie analizuje, otrzymane od starszego pomocnika szefa sztabu do spraw rozpoznania, możliwe nasycenie sił i środków nieprzyjaciela na poszczególnych kierunkach i rubieżach. Analizę tę, starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych, przeprowadza pod kątem wpływu warunków terenowych na pełne wykorzystanie walorów bojowych własnych sił i środków w zwalczaniu przeciwnika. Dokonana analiza pozwala na określenie końcowego stosunku sił i środków dla zapewnienia warunków załamania natarcia nieprzyjaciela. W oparciu o wymagany stosunek sił i środków dokonuje on oceny możliwości własnych pododdziałów oraz precyzuje wnioski odnośnie do: utworzenia elementów ugrupowania bojowego pułku; podziału sił i środków; wykonania manewru siłami i środkami do czasu przejścia nieprzyjaciela do natarcia /wprowadzenia do walki świeżych sił / oraz w toku walki obronnej. Stosunek sił i środków starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych przedstawia na sformalizowanym blankiecie według następujących wariantów: ogólny /w całym rejonie obrony pułku/; według prawdopodobnych kierunków uderzeń nieprzyjaciela /głównego i pomocniczego/ oraz na kierunkach planowanych kontrataków. W zależności od konkretnej sytuacji stosunek sił i środków można również opracowywać w odniesieniu do walki o kolejne pozycje, rubieże obronne, po wprowadzeniu do walki przez nieprzyjaciela drugiego rzutu itp.

Oceniając teren starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych zwraca szczególną uwagę na pełne wykorzystanie jego właściwości dla celów obronnych i ochronnych. W ocenie tej należy przewidywać zmiany, jakie mogą zajść w ukształtowaniu i hydrografii terenu w wyniku użycia przez nieprzyjaciela broni jądrowej. Wnioski powinny prowadzić do ustalenia: prawdopodobnych kierunków uderzeń przeciwnika, wyboru najdogodniejszych rejonów obrony /zasadniczych i zapasowych/, rubieży i kierunków kontrataku, rubieży ogniowych, stanowisk ogniowych, rejonów rozmieszczenia punktów dowodzenia itd.

Ważną rolę w zapewnieniu trwałości obrony odgrywa jej przygotowanie pod względem inżynieryjnym. W tym celu starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych /lub szef sztabu/ ustala z szefem saperów potrzeby i możliwości wykonania niezbędnych prac inżynieryjnych oraz najefektywniejsze wykorzystanie sił i środków inżynieryjnych.

Biorąc pod uwagę fakt, że zadanie wykonywane przez pułk będzie częścią zadania realizowanego przez wyższego przełożonego, należy wnikliwie rozpatrzyć możliwości i zadania tych sił i środków, których użycie wywierać będzie zasadniczy wpływ na wykonanie zadania przez pułk. Na podstawie ustaleń określonych przez dowódcę pułku, szef sztabu lub jego starszy pomocnik do spraw operacyjnych dokonuje oceny działań bezpośrednich sąsiadów oraz odwodów i drugich rzutów szczebla nadrzędnego wykonujących zadanie /kontrataki, przeciwuderzenia/ w rejonie obrony pułku lub w bezpośrednim jego sąsiedztwie. W tym celu należy wyjaśnić, w jakiej mierze działania te wpływają na realizację zadania przez pułk, charakter wspólnych przedsięwzięć wymagających wzajemnych uzgodnień oraz określić przedsięwzięcia w zakresie udzielania wzajemnej pomocy. Wnioski - powinny określić, z którym sąsiadem, kiedy i dla wykonania jakiego zadania należy zorganizować ścisłe współdziałanie, jakie, od kogo, komu, kiedy i w jakim zakresie uzyskać /przekazać, uzgodnić/ dane. Ponadto starszy pomocnik lub pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych wspólnie z szefem zabezpieczenia chemicznego ustalają wpływ sytuacji skażeń i zakażeń na organizację obrony, zwłaszcza w zakresie konieczności wprowadzenia zmian

w ugrupowaniu bojowym, możliwości przekraczania stref skażeń oraz realizacji niezbędnych przedsięwzięć związanych z likwidacją skutków uderzeń broni masowego rażenia.

Wnioski, kalkulacje i obliczenia oficerowie sztabu przygotowują na swych mapach roboczych, sformalizowanych blankietach oraz w notatnikach.

Metoda pracy dowódcy i forma przedstawiania wniosków z oceny sytuacji przez oficerów sztabu zależą od szeregu czynników. Do najistotniejszych należy zaliczyć: osobowość dowódcy; zakres oceny sytuacji - pod kątem nowego zadania - do czasu otrzymania zadania; posiadany czas na organizację działań, stopień indywidualnego przygotowania fachowego oficerów i zgrania całego kolektywu dowództwa o także stopień zaangażowania oficerów sztabu w rozwiązywaniu zadań wynikających z aktualnej sytuacji na polu walki. W zależności od konkretnej sytuacji dowódca może zażądać od oficerów sztabu: przedstawienia pełnych wniosków z oceny sytuacji /zgodnie z obowiązkami funkcyjnymi oficera/; wyjaśnienia jednego lub kilku interesujących go zagadnień; przedstawienia określonych kalkulacji /wyliczeń/. Bez względu na przyjętą metodę pracy szef sztabu powinien być zawsze przygotowany do zameldowania dowódcy propozycji decyzji. Może ona w swej treści ujmować następujące zagadnienia: wniosek z oceny nieprzyjaciela; kolejność i sposoby rażenia nieprzyjaciela; rejon głównego wysiłku obrony; ugrupowanie sił i środków; zadania poszczególnych elementów ugrupowania bojowego; zasadnicze zagadnienia współdziałania, zabezpieczenia działań bojowych i dowodzenia wojskami.

Akceptowane przez dowódcę, w toku oceny sytuacji, wnioski i propozycje przedstawiane przez oficerów sztabu oraz szefów rodzajów wojsk i służb nanosi się na mapę roboczą dowódcy. Decyzje dowódcy ze względu na techniczne możliwości jej przedstawienia składa się z części graficznej - na mapie i opisowej w legendzie. Graficzna część decyzji zawiera:

- wnioski z oceny nieprzyjaciela: skład, ugrupowanie, możliwe rubieże rozwinięcia i kierunki uderzeń, prawdopodobne rejonny stanowisk ogniowych /stertowych/, miejsca rozmieszczenia punktów dowodzenia;

- system obrony pułku: planowane uderzenia bronią masowego rażenia na korzyść pułku, ugrupowanie bojowe sił i środków, system ognia klasycznego, strukturę inżynierskiej rozbudowy terenu;
- zadania pododdziałów pierwszego rzutu - rejony obrony, linie rozgraniczenia; zadania pododdziałów drugiego rzutu /odvodu ogólnowojskowego/ - główne i zapasowe rejony obrony /rozmieszczenia/, kierunki i rubieże rozwinięcia do kontrataku, rubieże ogniowe pododdziałów, czołgów, zadania odwodów specjalnych;
- rejony rozmieszczenia tyłów i punktów dowodzenia.

W legendzie sporządzonej na sformalizowanych blankietach

/w notatnikach/ podaje się:

- wnioski z oceny nieprzyjaciela;
- zamiar działań bojowych;
- skład bojowy i podział sił i środków;
- stosunek sił i środków;
- gotowość systemu ognia i obrony;
- stan i podział zapasów materiałowych;
- stan uzupełniania i napromieniowania stanów osobowych;
- zasadnicze sygnały dowodzenia i współdziałania.

Wyrażona graficznie na mapie decyzja dowódcy pułku o walce, łącznie z legendą, stanowi podstawę do postawienia zadań bojowych, rozwinięcia decyzji w szczegółowy plan działań bojowych oraz zameldowania jej treści przełożonemu.

2.2. Przekazywanie zadań bojowych

Najczęściej stosowanymi sposobami przekazywania zadań bojowych są: osobiste przekazanie zadania przez dowódcę lub oficera sztabu, przekazanie zadań przez techniczne środki łączności; przekazanie wykonawcom pisemnych, graficznych lub zapisanych na taśmie magnetofonowej rozkazów i zarządzeń bojowych.

Oficer przekazujący zadanie wykonawcy powinien mieć je wrysowane na mapę /zapisane w notatniku lub na sformalizowanym blankiecie/ z podpisem dowódcy /szefa sztabu/. Po przekazaniu zadania oficer sztabu powinien zapisać: komu, gdzie i kiedy /godzinę i datę/ zadanie zostało przekazane. Każdorazowo przekazując zadanie /informację o decyzji dowódcy/ należy się upewnić czy została ona właściwie zrozumiana przez adresata.

Starszy pomocnik /pomocnik/ szefa sztabu do spraw operacyjnych, obowiązany jest bez względu na sposób przekazywania zadań pododdziałom odnotować w dzienniku działań bojowych : z czyjego polecenia, komu, kto i kiedy przekazał zadanie /informację o decyzji/ oraz jego treść.

2.3. Organizacja rekonesansu

Rekonesans w terenie przeprowadza zazwyczaj osobiście dowódca pułku. W określonej sytuacji może on rozkazać przeprowadzenie rekonesansu na jednym z ustalonych punktów pracy szefowi sztabu lub zastępcy do spraw liniowych. Celem należytego przygotowania rekonesansu w terenie dowódca lub szef sztabu daje starszemu pomocnikowi szefa sztabu do spraw operacyjnych wytyczne do organizacji rekonesansu, w których określa: czas przeprowadzenia rekonesansu; punkty pracy; skład grup rekonesansowych; zagadnienia do rozpatrzenia oraz kto przeprowadza rekonesans na poszczególnych punktach.

Starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych przed przystąpieniem do opracowania planu rekonesansu powinien ustalić: drogi dojazdu do punktów pracy; czas potrzebny na przejazdy; czas pracy na poszczególnych punktach pracy; czas i miejsce zbiórki uczestników rekonesansu /w zależności od tego czy biorą udział w całym rekonesansie, czy też na wybranych punktach/; sposób ochrony grupy rekonesansowej w czasie przejazdu i na punktach pracy; sposób utrzymania łączności; niezbędne środki transportu. Plan opracowuje na mapie roboczej dowódcy pułku, w którym graficznie przedstawia punkty pracy i ich numerację, czas pracy oraz drogi dojazdu. W części opisowej na sformalizowanym blankiecie/notatniku/ ujęmuje następujące zagadnienia: miejsce zbiórki i czas wyjazdu, punkty pracy i skład grupy rekonesansowej, zagadnienia do rozpatrzenia, miejsce spotkania z podległymi dowódcami i sąsiadami, sposób zapewnienia łączności; skład i zadania ochrony oraz środki transportu.

Plan może być również opracowany wyłącznie w formie opisowej. Na podstawie zatwierdzonego planu starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych powiadamia uczestników rekonesansu o

ustaleniach dowódcy dotyczących przeprowadzenia rekonesansu oraz stawia zadania dowódcom pododdziałów ochrony i wydzielającym środki transportu.

Podczas rekonesansu starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych rysuje na mapę i zapisuje w notatniku wszystkie ustalenia dokonane przez dowódcę i po powrocie zapoznaje z nimi oficerów sztabu /o ile nie zrobił tego dowódca / oraz przekazuje zarządzenia do pododdziałów.

2.4. Praca sztabu pułku w zakresie współdziałania

Współdziałanie organizuje osobiście dowódca pułku. W wypadku gdy czas nie pozwoli na organizację współdziałania jednocześnie ze wszystkimi dowódcami elementów ugrupowania bojowego pułku, ustalenia dowódcy w tym zakresie są przekazywane wykonawcom przez oficerów dowództwa pułku. W celu należytego zorganizowania współdziałania w okresie organizacji działań oraz utrzymania ciągłości współdziałania w toku walki obronnej, przyjęte ustalenia wyraża się w planie współdziałania. W pułku plan współdziałania opracowuje szef sztabu. Podstawę do opracowania planu współdziałania stanowi:

- decyzja dowódcy pułku do obrony;
- ustalenia dowódcy dywizji w zakresie współdziałania;
- wytyczne dowódcy pułku;
- ustalenia dokonane przez szefa sztabu z szefami rodzajów wojsk i służb oraz sąsiadami.

Plan współdziałania opracowuje się w formie graficznej lub tabelarycznej według następujących zadań:

- zwalczania nieprzyjaciela w rejonach ześrodkowania, podczas podchodzenia do przedniego skraju i zajmowania podstaw wyjściowych do ataku;
- odparcia natarcia nieprzyjaciela przed przednim skrajem obrony;
- zwalczania nieprzyjaciela, który włamał się w rejon obrony pułku.

Plan współdziałania z zasady opracowywany jest w formie graficznej na mapie roboczej szefa sztabu, na której wyrażona jest decyzja dowódcy pułku do obrony. Część opisową wykonuje się na sformalizowanym blankiecie lub w notatniku.

Plan współdziałania oprócz treści decyzji dowódcy pułku do obrony powinien zawierać sposób realizacji poszczególnych zadań i tak:

w toku zwalczania nieprzyjaciela w rejonach ześrodkowania, podczas podchodzenia do przedniego skraju i zajmowania podstaw wyjściowych do ataku.

W części graficznej: zadania wykonywane bronią jądrową i artylerią przez przełożonych.

W części opisowej: cel działania pułku; zadania rozpoznania; sposób działania elementów ugrupowania bojowego pułku.

Podczas odparcia natarcia nieprzyjaciela przed przednim skrajem.

W części graficznej: sposób działania pododdziałów ubezpieczenia /drogi manewru, wycofania się, miejsca przekraczania ugrupowania pododdziałów pierwszego rzutu/, rubieże otwarcia ognia przez poszczególne rodzaje środków ogniowych; zapory inżynierskie i sposób ich osłony; obiekty przygotowane do niszczenia, rejony zabiegów specjalnych; drogi manewru .

W części opisowej: cel działania pułku; sposób działania elementów ugrupowania bojowego w wypadku obezwładnienia ich bronią jądrową przez nieprzyjaciela; zadania pododdziałów pierwszorzutowych w czasie walki i wycofania się ubezpieczeń; zachowania się pododdziałów w czasie wykonywania przez nieprzyjaciela ogniowego przygotowania natarcia; zadania i sposób przejęcia dowodzenia w wypadku obezwładnienia stanowiska dowodzenia.

W okresie zwalczania nieprzyjaciela, który włamał się w obronę.

W części graficznej: prawdopodobne rejony włamań; manewr siłami i środkami dla utrzymania zasadniczych rubieży i wzbraniania nieprzyjacielowi rozprzestrzeniania się w głąb obrony pułku; rejony i rubieże ogni artylerii, rubieże ogniowe, rubieże rozwinięcia odwodu przeciwpancerneho i minowania oddziału zaporowego; dodatkowe rubieże i kierunki kontrataków; ugrupowanie pułku po wykonaniu kontrataku.

W części opisowej: cel działania pułku, zadania i sposób zabezpieczenia kontrataków wykonywanych własnymi siłami i szczebla nadrzędnego; zadania pododdziałów po wykonaniu kontrataku.

Ponadto w planie współdziałania podaje się: dozory; zasadnicze sygnały współdziałania; sposoby wskazywania celów, sygnały wzajemnego rozpoznania i oznaczenia wojsk własnych.

Obowiązkiem szefa sztabu oraz wszystkich osób funkcyjnych dowództwa jest stała aktualizacja elementów współdziałania w toku walki i systematyczne przekazywanie do pododdziałów danych o ustaleniach w tym zakresie dokonanych przez dowódcę.

2.5. Praca sztabu pułku w zakresie zabezpieczenia działań bojowych.

R o z p o z n a n i e

Na podstawie decyzji dowódcy do obrony, zarządzenia sztabu dywizji oraz wytycznych szefa sztabu /dowódcy/ pułku, jak również ustaleń dokonanych z szefami rodzajów wojsk i służb - starszy pomocnik szefa sztabu do spraw rozpoznania opracowuje plan rozpoznania, w którym przedstawia: dane o nieprzyjacielu i jego ocenę; zadania, rejony, kierunki lub obiekty rozpoznania; siły i środki wyznaczone do prowadzenia rozpoznania, sposoby prowadzenia rozpoznania; terminy wykonania zadań rozpoznania; źródła uzyskiwania danych z rozpoznania; odwód sił i środków; organizację dowodzenia siłami i środkami rozpoznania oraz sposoby przekazywania danych z rozpoznania do właściwych adresatów. Wymienione informacje starszy pomocnik szefa sztabu do spraw rozpoznania przedstawia na swej mapie roboczej oraz w notatniku. Plan rozpoznania po zatwierdzeniu przez dowódcę pułku jest podstawą do wydawania zarządzeń do rozpoznania dla pododdziałów, składania meldunków oraz koordynacji wysiłków sił i środków wyznaczonych do rozpoznania. Powinien on być nieprzerwanie aktualizowany i dostosowywany do zaistniałych sytuacji na polu walki. O stwierdzonych zmianach w działaniu nieprzyjaciela lub realizacji zadań rozpoznania starszy pomocnik szefa sztabu do spraw rozpoznania melduje natychmiast dowódcy, względnie szefowi sztabu. Nowe zadania rozpoznania przekazuje on pododdziałom i organom rozpoznawczym w za-

rzędzeniach oraz przekazuje informacje w tym względzie oficerom sztabu i szefom rodzajów wojsk i służb w zakresie ich dotyczącym.

Obrona przed bronią masowego rażenia. Organizacja i realizacja przedsięwzięć w zakresie obrony wojsk przed bronią masowego rażenia jest nieprzerwanym procesem, który uwzględnia się w całokształcie działalności organów dowodzenia. Do obowiązków szefa sztabu należy koordynacja przedsięwzięć szefów rodzajów wojsk i służb w tym zakresie oraz wydawanie zarządzeń do pododdziałów i elementów ugrupowania bojowego.

Starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych przed przystąpieniem do opracowania zarządzenia o obronie przed bronią masowego rażenia, zbiera dane i uzgadnia z:

- szefem zabezpieczenia chemicznego: dane o użyciu BMR przez npla; czas, sposób i zadania rozpoznania skażeń oraz siły i środki, które należy wyznaczyć do tego celu w pododdziałach, skład grupy ewakuacyjno-ratunkowej pułku, organizację likwidacji skażeń; sygnały alarmowe i sposób działania pododdziałów; zaopatrywanie pododdziałów w środki ochrony przed skażeniami; terminy składania meldunków;
- szefem saperów: zakres, organizacja i kierowanie całokształtem prac związanych z inżynierską rozbudową; przygotowaniem ukryć i schronów w zakresie obrony przed skażeniami oraz źródeł i punktów wydobywania wody; siły i środki wydzielane do grupy ewakuacyjno-ratunkowej;
- st.pom.szefa sztabu ds. łączności: wykorzystanie systemu łączności do powiadamiania wojsk o skażeniach;
- przedstawicielem KSD i starszym lekarzem pułku: sposoby zaopatrywania i przechowywania artykułów żywnościowych i wody, rejonu i sposób wymiany skażonego umundurowania; prowadzenia zabiegów sanitarnych itp. Uzgodnione dane starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych wrysowuje na swoją mapę roboczą i zapisuje w notatniku.

Na podstawie decyzji dowódcy, zarządzenia do OPBMR sztabu dywizji oraz dokonanych ustaleń z szefami rodzajów wojsk i służb starszy pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych opracowuje zarządzenie do obrony przed bronią masowego rażenia.

O b r o n a _ p r z e c i w l o t n i c z a. Obronę przeciwlotniczą organizuje się na podstawie decyzji dowódcy pułku do obrony oraz zarządzenia sztabu dywizji. Szef sztabu wspólnie ze swym starszym pomocnikiem do spraw obrony przeciwlotniczej /szefem obrony przeciwlotniczej pułku/ ustala zagadnienia dotyczące: rozpoznania i ostrzegania wojsk o zagrożeniu z powietrza, ugrupowania środków obrony przeciwlotniczej pułku; ich manewru w toku walki /rubieże, drogi regulacji ruchu, zabezpieczenie inżynieryjne/; sposobu wykorzystania wydzielonych sił i środków pododdziałów ogólnowojskowych do zwalczania skutków napadu powietrznego nieprzyjaciela; zwalczania desantów w czasie przelotu i lądowania oraz osłony przeciwlotniczej elementów tyłowych. Całokształt zagadnień obrony przeciwlotniczej starszy pomocnik szefa sztabu do spraw obrony przeciwlotniczej /szef obrony przeciwlotniczej/ przedstawia na swej mapie roboczej oraz w notatniku, które po zaakceptowaniu ich przez dowódcę są podstawą do wydania zarządzeń dla pododdziałów.

U b e z p i e c z e n i e. Na podstawie decyzji dowódcy pułku do obrony oraz jego wytycznych sztab pułku przystępuje do szczegółowego planowania i organizacji ubezpieczenia. Szef sztabu ustala: zadania, siły i środki, rubieże, rejonny oraz sposób działania pododdziałów ubezpieczenia. Na tej podstawie pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych precyzuje: szczegółowe zadania, sposób i czas działania, wsparcie ogniowe walki pododdziałów ubezpieczenia oraz sygnały i inne przedsięwzięcia wynikające z konkretnej sytuacji. Dane te pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych przedstawia na swej mapie roboczej i w notatniku oraz melduje szefowi sztabu /dowódcy/pułku. Zadania dla pododdziałów ubezpieczenia przekazuje się wykonawcom w formie zarządzeń.

Z a b e z p i e c z e n i e _ i n ż y n i e r y j n e .

Podstawą organizacji inżynierskiego zabezpieczenia obrony jest decyzja dowódcy pułku i zarządzenie sztabu dywizji. Szef sztabu pułku w zakresie inżynierskiego zabezpieczenia obrony ustala z szefem saperów pułku zagadnienia dotyczące: rejonów rozmieszczenia i manewru inżynierskich elementów ugrupowania bojowego pułku; zakresu i terminów wykonania prac inżynierskich; wydzielenia sił i środków z pododdziałów ogólnowojskowych do wykonania tych prac; maskowania oraz zaopatrzenia pododdziałów w materiały i sprzęt inżynierski. Szczegółowe zagadnienia inżynierskiego zabezpieczenia działań obronnych szef saperów przedstawia na swej mapie roboczej oraz w notatniku. Po zaakceptowaniu przez dowódcę stanowią one podstawę do wydania zarządzeń do pododdziałów.

M a s k o w a n i e . Sztab spełnia rolę głównego koordynatora w zakresie planowania i kontroli przedsięwzięć maskowania bezpośredniego na szczeblu pułku. Na podstawie decyzji dowódcy pułku do obrony, zarządzenia sztabu dywizji w zakresie maskowania oraz wytycznych szefa sztabu starszy pomocnik /pomocnik/ szefa sztabu do spraw operacyjnych planu przedsięwzięcia maskowania. Dokonuje on analizy i oceny terenu w rejonie obrony pułku z punktu widzenia jego właściwości maskowniczych, ustala sposób wykorzystania środków maskowania, sposób zachowania się wojsk, jak również sposób maskowania świetlnego i dźwiękowego. Określa również siły i środki niezbędne do realizacji zamierzeń maskowania nakazanych przez sztab dywizji oraz sposób ich wykonania.

W zależności od konkretnej sytuacji /ustaleń szefa sztabu/ może również planować zamierzenia maskowania czynnego, jak np. okresowa zmiana rejonów punktów dowodzenia, stanowisk ogniowych itp. Dane te starszy pomocnik /pomocnik/ szefa sztabu wyraża na swej mapie roboczej i w notatniku oraz przedstawia szefowi sztabu /dowódcy/. Zadania z zakresu maskowania przekazuje się w formie zarządzeń do wykonawców.

Z a b e z p i e c z e n i e _ t y ł o w e . W zakresie zabezpieczenia tyłowego szef sztabu pułku ustala z kwatermi-

strzem zagadnienia dotyczące: danych wyjściowych do określenia potrzeb środków materiałowych; rejonów rozmieszczenia elementów tyłowych; dróg dowozu i ewakuacji; sposobu wymiany informacji pomiędzy stanowiskiem dowodzenia i kwatermistrzowskim stanowiskiem dowodzenia oraz sił i środków do ochrony i obrony tyłów.

2.6. Organizacja punktów dowodzenia

Zapewnienie nieprzerwanego działania systemu punktów dowodzenia i łączności będzie polegała na dostosowaniu istniejącego dotychczas systemu do warunków prowadzenia walki obronnej. W związku z tym, o ile jest to możliwe, do czasu powzięcia przez dowódcę decyzji należy pozostawić punkty dowodzenia w dotychczasowych rejonach. Podczas wypracowywania decyzji szef sztabu przedstawia dowódcy propozycje dotyczące rozmieszczenia SD i po ich akceptacji daje wytyczne pomocnikowi do spraw operacyjnych i szefowi łączności, w których określa: rejon SD /główny i 1-2 zapasowe/, zadania rozpoznania rejonu i dróg przesunięcia SD; przygotowanie rejonu pod względem inżynierijnym, siły i środki ochrony i obrony; organizację łączności, a szczególnie do kogo, w jakiej kolejności i w jakim czasie zorganizować łączność przewodową, sposób wykorzystania środków radiowych oraz dowódcę i skład grupy rekonesansowej. Pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych wspólnie z szefem łączności na podstawie otrzymanych wytycznych, wyników rekonesansu, posiadanych sił i środków opracowują plan zmiany/przesunięcia/ SD do rejonu głównego i rejonów zapasowych, organizują obronę i ochronę oraz łączność wewnątrz SD, w systemie punktów dowodzenia, z przełożonym i podwładnymi. Aby uniknąć ewentualnej dezorganizacji dowodzenia zmianę miejsca rozmieszczenia punktów dowodzenia celowo jest dokonać bezpośrednio przed przejściem nieprzyjaciela do natarcia.

W celu zapewnienia dowódcy możliwości kierowania walką - w najważniejszych jej okresach, zawczasu wybiera się i przygotowuje punkty obserwacyjne.

2.7. Organizacja służby porządkowo-ochronnej

Na podstawie decyzji dowódcy, wytycznych szefa sztabu oraz ustaleń dokonanych z szefami rodzajów wojsk i służb pomocnik szefa sztabu do spraw operacyjnych opracowuje na swej mapie roboczej plan służby porządkowo-ochronnej, w którym powinien określić: rolę i zadania służby porządkowo-ochronnej, siły i środki wydzielane do jej pełnienia, drogi manewru, dowozu środków materiałowych i ewakuacji, komendantów dróg, odcinków /lub odpowiedzialnych/, rozmieszczenie i skład posterunków porządkowo-ochronnych i regulacji ruchu, system łączności, sposób rozwinięcia i termin gotowości, sygnały. Ponadto zaznacza się na mapie odcinki /rejon/, na których organizuje się służbę porządkowo-ochronną siłami wyższego sztabu. Opracowany plan po jego zatwierdzeniu jest podstawą do zorganizowania służby porządkowo-ochronnej, wydania zarządzeń do pododdziałów i utrzymania dyscypliny i porządku w rejonie obrony pułku. Plan ten musi być systematycznie uaktualniany i ściśle przestrzegany. O konieczności dokonania zmian w wyniku naruszenia zorganizowanego systemu pomocnik do spraw operacyjnych melduje szefowi sztabu. Jego ustalenia natychmiast przekazuje wykonawcom.

3. PRACA SZTABU PUŁKU /pz.poz/ W CZASIE PROWADZENIA WALKI OBRONNEJ

Zadania stojące przed sztabem pułku w czasie prowadzenia walki obronnej wypływają z ogólnego rozwoju sytuacji. Praca sztabu w tym czasie jest kontynuacją nieprzerwanie trwającego procesu zbierania i opracowywania informacji o sytuacji, przedstawiania ich dowódcy, przekazywaniu jego decyzji w formie rozkazów i zarządzeń wykonawcom oraz organizacji wszechstronnego ich zabezpieczenia. Można przyjąć, że o ile po otrzymaniu nowego zadania główny wysiłek pracy sztabu polega na zapewnieniu przygotowania dowódcy danych do decyzji dotyczącej zadania całościowego i wszechstronnym zabezpieczeniu decyzji - to w toku jej realizacji zostanie on przesunięty na uzyskanie i przygotowanie danych do decyzji dotyczących zadań szczegółowych /np. niszczenia nieprzyjaciela na podejściach, podczas rozwijania

się do ataku, wprowadzenia do walki świeżych sił, wykonania kontrataku itp./. Charakter współczesnych działań będzie jednak w większości wypadków wymagał jednoczesnego rozwiązywania obydwu zadań - całościowego i szczegółowych. W pracy sztabu można wyodrębnić okresy, wynikające z realizacji zadań postawionych przed pułkiem, a mianowicie: udział w zerwaniu natarcia nieprzyjaciela lub osłabieniu jego uderzeń; odpieranie ataku nieprzyjaciela na przedni skraj obrony pułku oraz niszczenie nieprzyjaciela, który włamał się w głąb rejonu obrony pułku.

3.1. Praca sztabu pułku w okresie działań o zerwanie natarcia nieprzyjaciela lub osłabienie jego uderzeń.

Zasadniczym zadaniem sztabu w tym okresie jest ustalenie wszelkimi możliwymi środkami rozpoznania: kierunku podchodzenia oraz składu zasadniczego zgrupowania nieprzyjaciela; czasu jego wejścia w zasięg ognia artylerii i sprecyzowanie obiektów uderzeń, jak również lokowanie prognozowania skażeń w wyniku planowanych naziemnych uderzeń bronią jądrową /środkami wyższych przełożonych/.

Dokonane ustalenia szef sztabu w formie wniosków melduje dowódcy, a następnie kieruje pracą sztabu dla szybkiego przekazania decyzji dowódcy do wykonawców. Po przekazaniu zadań praca sztabu koncentruje się na zapewnieniu sprawnego przesunięcia artylerii i czołgów na tymczasowe stanowiska ogniowe/zwolnienie dróg manewru, zorganizowanie służby porządkowo-ochronnej/ oraz osiągnięciu gotowości do prowadzenia ognia w nakazanym czasie. Równocześnie obowiązkiem sztabu jest zameldowanie do sztabu dywizji o rozpoczęciu walki ogniowej z podchodzącymi siłami nieprzyjaciela oraz powiadomienie o tym własnych pododdziałów i sąsiadów.

W toku walki ogniowej sztab ustala skutki uderzeń, analizuje możliwości wykonania dodatkowych zadań ogniowych, przedstawia wnioski dowódcy i zabezpiecza realizację jego decyzji przez podległe pododdziały.

3.2. Praca sztabu pułku w okresie odpierania ataku nieprzyjaciela.

Nieprzerwanie śledząc manewr sił i środków nieprzyjaciela sztab powinien dążyć do wykrycia i ustalenia czasu wykonania przez niego uderzeń jądrowych, rozpoczęcia ogniowego przygotowania natarcia oraz przejścia jego pododdziałów do natarcia. W wypadku stwierdzenia oznak przygotowania nieprzyjaciela do natarcia sztab natychmiast melduje o tym dowódcy pułku i sztabowi dywizji oraz powiadamia własne pododdziały i sąsiedów.

Po wykonaniu przez nieprzyjaciela ogniowego przygotowania sztab określa straty w pododdziałach, na które nieprzyjaciel wykonał uderzenia jądrowe, melduje dowódcy oraz zgodnie z jego decyzją przystępuje do organizacji likwidacji skutków uderzeń, odtwarzania naruszonego systemu obrony i przygotowania pododdziałów do odparcia ataku nieprzyjaciela. Na podstawie oceny natężenia ognia nieprzyjaciela oraz analizy rejonu wykonanych uderzeń jądrowych sztab powinien sprecyzować główny kierunek uderzenia nieprzyjaciela. Na podstawie ustalonego głównego kierunku uderzenia szef sztabu /o ile zachodzi taka potrzeba/ przedstawia dowódcy propozycje dotyczące zapewnienia odpowiedniego stosunku sił i środków na tym kierunku oraz możliwości dokonania manewru. Po powzięciu decyzji przez dowódcę /dla dokonania manewru/ i sprecyzowaniu zadań, oficerowie sztabu przekazują je wykonawcom przez techniczne środki łączności bądź udają się do pododdziałów i na miejscu kierują ich przesunięciem i osiągnięciem przez nie gotowości do odparcia natarcia nieprzyjaciela. Równocześnie z realizacją przedsięwzięć nad przygotowaniem pododdziałów do odparcia natarcia nieprzyjaciela, sztab odtwarza dowodzenie pododdziałami porażonymi uderzeniami jądrowymi. W tym celu przede wszystkim odtwarza naruszony system łączności, organizuje prace awaryjno-ratunkowe i zgodnie z decyzją dowódcy precyzuje zadania dla ocalałych pododdziałów lub utworzonych pododdziałów zbiorczych.

Ważnym zadaniem sztabu w tym okresie walki jest kierowanie walką ubezpieczeń bojowych. W tym celu sztab kontroluje prze-

bieg wsparcia ogniowego, przekazuje w odpowiednim momencie sygnał do wycofania się ubezpieczeń, powiadamia pododdziały pierwszorzutowe o rozpoczęciu wycofania się pododdziałów broniących się na pozycji przedniej oraz zgodnie z uprzednio dokonanymi ustaleniami kieruje sprawnym wycofaniem się i zajęciem nakazanych rejonów przez te pododdziały.

3.3. Praca sztabu pułku podczas zwalozania nieprzyjaciela, który włamał się w głąb rejonu obrony pułku

W wypadku włamania się nieprzyjaciela w głąb rejonu obrony pułku zadaniem sztabu jest między innymi przedstawienie dowódcy danych umożliwiających powzięcie decyzji dotyczących zarówno wzbraniania dalszego rozprzestrzeniania się nieprzyjaciela w głąb i w stronę skrzydeł, jak również jego likwidacji. Oceniając nieprzyjaciela należy ustalić: siłę, skład i możliwości bojowe zgrupowania w rejonie włamania oraz działającego na skrzydłach; główny kierunek uderzenia; odwody, ich skład, prawdopodobny zamiar ich użycia /kierunek, rubież, czas/; aktualne położenie i możliwości bojowe zgrupowań nieprzyjaciela na kierunku sąsiadów. Wnioski z oceny nieprzyjaciela powinny określać: możliwości potęgowania uderzenia i jego główny kierunek, czas i rubież wprowadzenia do walki świeżych sił oraz obiekty których obezwładnienie /rozbitcie/ ma zasadniczy wpływ na rozwijanie natarcia przez nieprzyjaciela, jak również niewralgiczne miejsca jego ugrupowania bojowego.

W ocenie sił własnych należy ustalić: aktualne położenie i możliwości bojowe pododdziałów będących w bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem; położenie i możliwości bojowe drugiego rzutu /odvodu/ oraz odwodów specjalnych; położenie i możliwości bojowe bezpośrednich sąsiadów. Wnioski z oceny sił własnych i sąsiadów powinny określać: czy istnieje możliwość załamania natarcia siłami będącymi w bezpośredniej styczności, względnie jakie siły i na jakim kierunku należy w tym celu użyć oraz możliwości wykonania manewru; celowość i możliwości wykonania kontrataku siłami drugiego rzutu; siły i środki niezbędne do zabezpieczenia skrzydeł i styków. Wnioski z oceny sytuacji w zasadzie oficerowie sztabu będą osobiście meldowali dowódcy. Z chwilą podjęcia przez dowódcę decyzji do kontra-

taku główny wysiłek pracy sztabu będzie polegał na szybkim przekazaniu zadań do pododdziałów i elementów ugrupowania bojowego w formie zarządzeń przez techniczne środki łączności lub osobiście przez oficerów sztabu. Przed wyjazdem oficerów do pododdziałów szef sztabu precyzuje z szefami rodzajów wojsk i służb zagadnienia współdziałania i zabezpieczenia wykonania kontrataku, które oficerowie wraz z zadaniami przekazują dowódcom pododdziałów. O podjętej decyzji do kontrataku dowódcę pułku melduje dowódcy dywizji, a sztab powiadamia sztaby sąsiednich pułków. W wypadku wykonywania kontrataku wspólnie z sąsiadami lub braniu udziału przez pułk w wykonywaniu kontrataku przez drugi rzut dywizji sztab nawiązuje ścisłe współdziałanie z kontratakującymi oddziałami /pododdziałami/ i utrzymuje je w toku wspólnych działań.

Po wykonaniu kontrataku, zgodnie z decyzją dowódcy sztab pułku ustala aktualne położenie, odtwarza drugi rzut /odwód/ system ognia, zapór inżynierskich, uaktualnia zagadnienia współdziałania i zabezpieczenia działań, przekazuje zadania w tym zakresie dowódcom pododdziałów oraz kontroluje stan gotowości pododdziałów do odparcia kolejnych ataków nieprzyjaciela.

Literatura

1. Regulamin walki sił zbrojnych PRL /dywizja-pułk/. Sygnatura Szt.Gen.347/64. Nr Biblioteki Naukowej ASG 010965.
2. Regulamin służby polowej sztabów. Sygnatura Szt.Gen.382/66. Nr Biblioteki Naukowej ASG 011875.
3. Taktyka ogólna - podręcznik. Sygnatura Szt.Gen. 408/67. Nr Biblioteki Naukowej ASG 012887.
4. Służba sztabów ogólnowojskowych - podręcznik. Sygnatura Sz.Gen.387/66. Nr Biblioteki Naukowej ASG 012010.
5. Metodyka opracowania i prowadzenia map na szczeblach taktycznych /pułk-dywizja/ Nr Biblioteki Naukowej ASG 020647.
6. Współczesne tendencje i kierunki doskonalenia dowodzenia wojskami w polu. Część II. Usprawnienie dowodzenia dywizją i pułkiem w warunkach polowych. Nr Biblioteki Naukowej ASG 021762.

7. IWANOW D.A., SAWIELJEW W.P., SZEMAŃSKI P.W. Zasady Dowodzenia Wojskami. Wydawnictwo MON 1973. Nr Biblioteki Naukowej ASG 3169.

OPRACOWAŁ:
ADIUNKT ZAKŁADU SŁUŻBY SZTABÓW

płk dypl. Tomasz BLOK

SPRAWDZIŁ:
KIEROWNIK ZAKŁADU SŁUŻBY
SZTABÓW

płk doc.dr B. BIDZIŃSKI

Wydrukowano w 200 egz.

Egz. nr 1-200 B.T.

Wyk.ppłk T.Blok

Druk.Cz.B.dn.28.03.1974r.

Nr pf-361/pf-792/WW

Kor.M.E.

WYDZIAŁ ARMYJNY
Instytut Teoretyczny i Historyczny
Sztab Główny Armii
1974

0581W/84

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Biuletynu Zbiorów Specjalnych

Nr ewid. _____

~~47~~ 41870